

[Ministeren for handel, industri og søfart.] gangsmåde endog udtryk for et langt større diplomatisk snilde end det, vi fra dansk side lagde for dagen. Fra den danske regerings side mente vi imidlertid at måtte tage denne sag på en anden måde ud fra vor vurdering af det europæiske samarbejdes karakter og vigtighed og ud fra erkendelsen af den store betydning, den europæiske samhandel har for Danmark — jeg kan her nævne, at i 1948 fik Danmark $\frac{2}{3}$ af sin indførsel fra de europæiske Marshall-lande, herunder langt den største part af vor færdigvareindførsel. Ud fra denne erkendelse mente vi fra den danske regerings side i Paris at måtte vælge en anden og mere åben fremgangsmåde.

Gennem udenrigsminister Gustav Rasmussens tale på organisationens møde fremhævede vi, at Danmark har knaphed på udenlandsk valuta og må økonomisere med den. Samtidig er Danmark imidlertid midt inde i sit genopbygningsprogram med store produktionsforøgelse og investeringer. Hvis dette genopbygningsarbejde skal fuldføres, forudsætter det, at Danmark kan få tilført råvarer og maskiner i tilstrækkeligt omfang. Det har ikke alene direkte betydning for genopbygningen, for produktionens fortsatte forøgelse, for at vi kan opnå så stor en samlet nationalproduktion som muligt, men indirekte har det naturligvis også i allerhøjeste grad betydning for beskæftigelsen. Derfor må Danmark spare på forbruget af udenlandske færdigvarer og give råvarer, halvfabrikata, maskiner o. s. v. en vis fortrinnsstilling. Det betyder ikke, at færdigvarerne skal lukkes ude, og det bliver de heller ikke. Den danske handelsstatistik viser, at i takt med udenrigshandelens vækst har Danmark fået tilført en voksende mængde færdigvarer, men vi skal på ethvert tidspunkt have tilstrækkelig valuta til rådighed til at købe råvarer m. v. til udnyttelse af dansk industri, dansk håndværks og dansk landbrugs kapacitet og til at udvide, forbedre, effektivisere og rationalisere produktionsapparatet. Alene af denne grund kunne vi fra dansk side ikke uforbeholdent tiltræde frilisteforslaget i Paris.

For det andet måtte vi fra dansk side fremhæve, at konkurrenceforholdene på det europæiske marked ikke er lige. Danmarks industri, Danmarks elektricitetsværker må i dag betale en højere pris for kul end f. eks. de tilsvarende engelske virksomheder. På samme måde med stål og jern. Dette giver en ulighed i konkurrenceforholdet til ugunst for Danmark og en

ulighed, som yderligere er blevet forværret, efter at England i modstrid med, hvad vi under de nys afsluttede Englandsforhandlinger havde fået forventning om, så overraskende satte sine eksportpriser på kul i vejret.

For det tredje måtte vi i Paris gøre det klart, hvilken særlig betydning toldspørgsmålet har for Danmark. Også på dette punkt gør der sig en ulighed gældende til ugunst for Danmark. Danmark er som bekendt et af de lande i Europa, der har de laveste toldsatser. Det betyder, at hvis vi sætter en vare på friliste, bliver importen virkelig fri, fordi toldsatserne ikke har en sådan størrelse, at de kan begrænse eller forhindre denne indførsel. Anderledes med andre lande. Til trods for at en vare kommer på friliste, vil de toldsatser, disse andre lande anvender, begrænse importen. Jeg kan give et eksempel, som vi netop drøfter i rigsdagens vareforsyningsudvalg. Det drejer sig om en vare som barberblade. I Danmark er der en toldsats på nogle få øre pr. kg, og det betyder i realiteten intet med hensyn til importen af barberblade, hvorimod man f. eks. i England lægger en told på, som jeg tror andrager et par shillings pr. gros, hvilket faktisk betyder en told på 100 pct. Enhver kan se, at konkurrenceforholdene ikke er lige. Enhver kan se, at når Danmark sætter en vare på friliste, går den virkelig uhindret ind, men hvis f. eks. England sætter en vare på friliste, vil toldsatserne fortsat hindre en dansk eksportudvidelse på det område.

Ud fra de synspunkter, jeg her har refereret fra udenrigsminister Gustav Rasmussens tale i Paris, ønskede vi ikke fra dansk side at tage afstand fra tanken om en frigørelse af handelen. Tværtimod fremhævede vi, at Danmark som en lille nation med stor udenrigshandel er interesseret i, at handelen mellem landene er så fri som mulig. Men vi måtte erklære, at således som det tekniske beregningsgrundlag for frigørelsen var stillet op fra organisationens side, ville Danmark ikke på langt nær kunne gennemføre en 50 pct.s frigørelse for hver enkelt af de opstillede hovedgrupper og især ikke for færdigvarernes vedkommende.

Efter denne klare og åbne danske erklæring gav formanden for den europæiske samarbejdskommission ordet til generalsekretæren, Marjolin, der fremsatte en udtalelse, som jeg med formandens tilladelse vil citere efter det officielle stenografiske referat i Paris: